

Dr. Thiesz Aletta megemlékezése Adamát Lajos tanár úr búcsúztatóján:

„Maradj velünk, mert esteledik, és a nap már lemenőben van.”

Ezek a gondolatok néhány öregdiák: Kocsis Angéla, Kocsis Noémi, Huszár Gábor és Thiesz Aletta közös emlékezéséből születtek, akik 1996 és 2001 között voltunk az iskola tanulói.

Amikor leültünk, hogy beszéljünk róla, nagyon hamar egy dologban egyetértettünk: nehéz őt szavakba foglalni. Mert nem egyetlen tulajdonság vagy történet határozta meg, hanem a jelenléte. Valaki, aki mellettünk volt. Csendesen, következetesen, figyelve.

Eszünkbe jutott egy mondat: „Míves portékának nem kell világító cégér.” Ő pontosan ilyen volt. Nem akart többnek látszani, mint ami. Nem kellett kiemelnie magát – mert az, amit képviselt, magától is látszott.

Sokszor kérdezik: mi volt a pedagógiai módszere? De nála nem volt külön „módszer”. A módszere maga a személyisége volt. Az, ahogyan jelen volt. Az, ahogyan ránk nézett. Az, ahogyan kérdezett.

Nem betanult rendszert követett. Belőle fakadt minden. Egyszerű volt, nyitott, elfogadó, érdeklődő. Partnerként kezelt minket – kamaszokat is. Nem a „diákat” látta bennünk, hanem a gondolkodó embert.

És talán ez volt az egyik legnagyobb ajándéka. Nem félt a kérdéseinktől. Nem volt vele „hülye kérdés”. A leglázadóbb, legrenitensebb kérdésekre is volt válasza – vagy inkább: volt egy újabb kérdése.

Nem mondta meg, mit gondoljunk. Hanem megtanított gondolkodni. Kérdezve tanított. És a saját válaszainkból tanultunk.

Bizalmat adott. És ez a bizalom felelősséget szült bennünk. Kockázatot vállalt. Hagyta, hogy hibázzunk. És amikor elbuktunk, nem elfordult – hanem ott volt. A háttérben figyelt, tartotta a hátát, és együtt bánkódott velünk.

Megértette a kamaszgyerek törékenységét. Elfogadta a gyengeségeinket – mert ő maga is mély önismerettel, önelfogadással élt. Nem szégyellte megmutatni a saját esendőségét sem. És talán éppen ezért tudott minket is elfogadni. Ezzel tanított meg minket arra, hogy mi is elfogadjuk magunkat.

Volt benne valami különös csendesség. Ahogy Jelenits mondta róla: „Tartózkodó, töprengő egyéniség, de csöndességében átfénylik valami derű.” Ez a derű ott volt vele. És körülötte.

A környezetében szinte észrevétlenül alakultak ki közösségek. Nyitott, befogadó, élő közösségek. Gitárral, beszélgetésekkel, vitákkal. Ő nem volt a középpontban. Nem

parancsolt, nem emelte fel a hangját. Figyelt. Engedte, hogy történjenek a dolgok. És az intelligenciájával, jelenlétével mederben tartotta mindezt, hogy az építő maradjon, ne romboló.

Megteremtette a közeget. Megélte azt, amit tanított. A piarista értékeket nem mondta – élte. Odafordult a gyerekhez, ahogy Kalazanci Szent József. És talán ez volt a legfontosabb: Nála az oktatásnál fontosabb volt a nevelés.

Ahogy mondta: „Hmm. Furcsa hely az iskola. Kizárólag abban mérik a gyerek értékét, hogy milyen jegyeket visz. De jegyezd meg, hogy egy embernek rengeteg olyan értéke van, amit nem osztályzatokkal mérnek.” Mi ezt tőle tanultuk meg. Hogy az érték nem a jegyekben van. Hanem abban, amivé válunk.

És még valami eszünkbe jutott róla: „Felelős vagy azokért, akiket megszelídítettél.” Ő felelősséget vállalt értünk. És ezzel megtanított minket is felelősséget vállalni.

Végül talán ezt tudjuk a legpontosabban mondani: Élt, tanított, és ettől mi többek lettünk.